

Обществото днес е съставено от ред институции. От политически институции, правни институции, религиозни институции. Очевидно е задълбоченото влияние на тези традиционализирани структури за оформянето на нашите разбирания и перспективи. И все пак, от всички социални институции, в които сме родени, насочвани, и са ни вътълпявани, няма друга система, така приемана и неосъзната, като монетарната система. Приемаща почти религиозни размери, установената монетарна институция представлява една от най-неоспорвани форми на доверие. Как се създават парите, правилата, по които се управляват, и как те влияят на обществото, са незабелязани интереси на мнозинството от населението. В свят, където 1% от населението притежава 40% от богатствата. Където 34 000 деца умират всеки ден от бедност и предотвратими болести, и където 50% от световното население живее с по-малко от 2\$ на ден...

Едно е ясно. **Нещо не е наред.**

Без значение дали го осъзнаваме, кръвта на всички наши установени институции, и следователно на самото общество, са парите. Следователно, разбирането на тази институция за монетарна политика е жизненоважно за разбирането на начина ни на живот. За жалост на икономиката често се гледа със скука и объркване. Безкрайни потоци финансов жаргон, заедно с плашеща математика, бързо отблъскват опитите да бъдат разбрани.

Но фактите са: сложността на финансовата система е просто маска. Създадена да прикрие една от най-социално парализиращите структури, създавани от човечеството. Преди години централната банка на САЩ, Федералният Резерв, публикува документ озаглавен „Механика на модерните пари“. Този документ описва институционализираната практика на създаването на пари, използвана от федералния резерв и мрежата от глобални търговски банки, която той поддържа. На първа страница документът описва своята цел. Целта на тази книжка е да опише процеса на създаването на пари в банкова система с частичен резерв. След това се описва този процес на частичен резерв чрез различна банкова терминология.

В превод тя гласи нещо такова: правителството на САЩ решава, че има нужда от пари. Обаждат се на Федералния Резерв и изисква например 10 милиарда долара. ФР отговаря: „разбира се, ще купим 10 млрд. в държавни бонове от вас“. Правителството взима някакви хартийки, печата на тях определени официално

изглеждащи символи, и ги нарича касови бонове. След това определя цена на тези бонове на стойност 10 млрд. долара и ги изпраща на Федералния Резерв. ФР на свой ред рисува някакви добре изглеждащи парчета хартия. Но този път ги нарича банкноти на федералния резерв. И също им определя цена от 10 млрд. долара. След това ФР разменя тези банкноти за боновете. Щом трансфера приключи, правителството взима тези 10 млрд. във федерални банкноти и ги депозира в банкова сметка. При депозита хартиените банкноти официално се превръщат в пари и добавят 10 млрд. към паричния фонд на САЩ.

И това е!

10 млрд. нови пари са създадени. Разбира се, този пример е обобщение.

В действителност транзакцията би станала по електронен път. Без никаква хартия. Всъщност само 3% от паричния фонд на САЩ съществува като физическа валута. Останалите 97% съществуват само в компютрите. Правителствените бонове, по дизайн, са инструмент на дълг. И когато ФР изкупува тези бонове с пари, реално взети от въздуха, правителството в действителност обещава да изплати обратно тези пари на ФР. С други думи парите се създават на базата на дълг. Умопомрачителният парадокс, как пари или стойност могат да се създават на базата на дълг или задължение ще се изясни като продължим нашето упражнение. И така, размяната е направена, и сега \$10 млрд. седят на влог в търговска банка.

Тук става наистина интересно. Базирано на практиката за частичния резерв, този \$10 млрд. депозит автоматично става част от резерва на банката. Както всички останали депозити. И съгласно изискванията за резервите, публикувани в „Механика на модерните пари“: равен на предписан процент от своите депозити. След това се изразява количествено това изискване: изисквания резерв при болшинството транзакции е 10 процента. Тоест, при \$10 млрд. депозит, 10 процента, или 1 милиард, се съхранява като изисквания резерв. Останалите 9 млрд. се считат за допълнителен резерв, и могат да бъдат използвани като база за нови заеми. Логично е да предположим, че тези 9 млрд. буквално се взимат от съществуващия \$10 млрд. депозит. Но всъщност не става така. Това, което наистина става е, че тези \$9 млрд. просто се създават „от въздуха“ върху вече съществуващите \$10 млрд. депозит. Ето как се разширява паричния фонд. Както е публикувано в „Механика на модерните пари“: ако това се правеше, няма как да се създават допълнителни пари. Това, което правят при заеми е да приемат „обещателни ноти“ в замяна на кредити - пари - към влоговете на кредитополучателите. С други думи деветте милиарда могат

да се създадат от нищото. Само поради това, че има търсене за такъв заем, и че има \$10 млрд. депозит, за да задоволи изискванията за резерв. Сега да приемем, че някой влезе в тази банка и вземе новопредлаганите 9 милиарда долара. Най-вероятно този някой ще депозира парите в своя собствен банков влог. И процесът се повтаря. Защото новия депозит става част от резерва на банката. Или 8.1 милиарда са вече налични новосъздадени пари за още заеми. И, разбира се, тези 8.1 млрд. могат да бъдат заети и предепозирани, създавайки допълнителни 7.2 млрд. към 6.5 млрд., ... към 5.9 млрд., ... и т. н. Този цикъл на създаване на пари при депозит може технически да продължава вечно. Средният математически резултат е, че около \$90 млрд. могат да бъдат създадени върху първоначалните \$10 млрд. С други думи: за всеки депозит, който се случва някога в банковата система, около 9 пъти по толкова могат да бъдат създадени „от въздуха“.

След като разбрахме как се създават пари посредством тази система за частичен банков резерв, логичен, но убягващ въпрос ни идва на ум: какво всъщност дава стойност на тези новосъздадени пари? Отговор: парите, които вече съществуват. Новите пари на практика крадат стойност от съществуващия паричен фонд. Тъй като общото количество пари се увеличава, без оглед на търсенето на стоки и услуги. И тъй като търсенето и предлагането определят равенството, цените се вдигат, намалявайки покупателната способност на всеки отделен долар. Това обикновено се нарича инфлация. А инфлацията в действителност е скрит данък върху населението. Какъв съвет получавате обикновено? Той е - увеличете валутата. Не казват: обезстойностете валутата. Не казват: излъжете хората които са стабилни. Казват: намалете лихвите. Истинската измама е когато изкривим стойността на парите.

Когато създаваме пари от въздуха, нямаме спестявания. И все пак го има тъй наречения „капитал“. Въпросът ми се свежда до това: как очакваме да решим проблема с инфлацията? Тоест: увеличено предлагане на пари, с още повече инфлация. Системата с частичен резерв на монетарна експанзия е по рождение инфлационна. Защото увеличаването на парите в обръщение, без да има пропорционално увеличение в предлагането на стоки и услуги, винаги ще обезстойностява валутата. Бърз поглед върху историческата стойност на US долара към количеството пари илюстрира това категорично. Обратната зависимост е очевидна. Един долар през 1913 отговаря по стойност на \$21.60 през 2007. Това са 96% обезстойностяване откакто е създаден Федералния Резерв. Може би тази реалност на наследствена, вечна инфлация ви изглежда абсурдна и икономически необоснована?

Задръжте така. Начина на работа на финансовата ни система е меко казано абсурд. Защото в нашата финансова система парите са дълг, и дълга е пари. Колкото повече пари има, толкова повече задължения. Колкото повече задължения - толкова повече

пари. Казано по друг начин, всеки долар в портфейла ви се дължи от някой на някого. Помнете: единствения начин парите да бъдат създадени са заемите. Следователно ако всички в страната можеха да си платят дълговете, включително правителството, няма да остане нито един долар в обращение.

Всъщност последния случай в американската история, когато националният дълг е бил напълно изплатен е бил през 1835 г., след като президента Андрю Джексън закрил централната банка, предшестваша ФР. Всъщност цялата политическа платформа на Джексън се базирала на желанието му да закрие централната банка. В нея се казва: „Смелите усилия на настоящата банка да контролира правителството... са знак какво очаква американския народ, ако той бъде заблуден да запази тази институция или създаде друга подобна“. За съжаление това послание не е било чуто. И международните банкери успели да създадат нова централна банка през 1913 г. - Федералният Резерв. И докато тази институция съществува, вечният дълг ни е гарантиран.

Досега разглеждахме факта, че парите се създават от дълг посредством заемите. Тези заеми се базират на банкови резерви, а резервите се взимат от депозитите. Чрез тази система на частичен резерв, всеки депозит може да създаде до 9 пъти собствената си стойност, обезстойностявайки съществуващите пари и вдигайки цените. Тъй като всички тези пари се създават от дълг, и циркулират свободно чрез търговията, хората се отдалечават от първоначалния си дълг. И се създава неравенство, при което хората са принудени да се състезават за работни места, за да изтеглят достатъчно пари от тези в циркулация за покриване на разходите си за живот. Колкото и нефункционално и обърнато наопаки да изглежда, все още има едно нещо, което не сме включили в равенството. А точно този елемент на структурата разкрива наистина измамната природа на самата система.

ЛИХВИТЕ.

Когато правителството заема пари от ФР, или човек заема пари от банката, почти винаги сумата трябва да се изплати с лихва. С други думи, почти всеки съществуващ долар рано или късно трябва да бъде върнат в банката, заедно с лихвите. Но, ако всички пари се заемат от Централната банка, и се увеличават от търговските банки чрез заеми, само това, което се нарича „главница“, се създава като пари в обращение. Тогава къде са парите за покриване на начислените лихви? Никъде. Не съществуват. Последствията от това са умопомрачителни. Сумата на парите, дължими на банките, винаги ще надхвърля сумата на парите в обращение. Ето защо инфлацията

е константа в икономиката. Винаги има нужда от нови пари, за да се покрие вечния дефицит, вграден в системата. Причинен от нуждата да се изплаща лихва. Това също означава, че математически банкрутите са буквално вградени в системата. И винаги ще има бедни прослойки на обществото, които са „на топа на устата“. Може да се направи аналогия с играта на „музикален стол“: щом музиката спре да свири, някой остава на сухо. И това е целта. Това винаги прехвърля истинското богатство от индивидите към банките. Ако не можеш да си изплатиш ипотеката, ще ти вземат имота. И не стига че такъв фалит е неизбежен поради практиката на частичния резерв, но също и поради факта, че парите, които банката ви заема дори не са законно съществували в самото начало.

През 1969 г. в Минесота се води делото на Джером Дейли, който оспорва изземването на имота си от банката, дала заема за закупуването му. Той пледира, че договора за ипотека изисква и двете страни, той и банката, да предоставят легитимна форма на собственост при размяната. На правен език това се нарича „гаранция“ (всеки договор се базира на размяната на една форма на гаранция с друга). Г-н Дейли обяснил, че парите всъщност не са били собственост на банката. Защото са създадени от нищо в момента на подписването на договора. Помните ли какво казва „Механика на модерните пари“ за заемите? Когато се дават заеми, се приемат „обещателни ноти“ в замяна на кредити. Резервите не се променят от транзакциите по заема. Но депозираният кредит представляват нови попълнения към цялата сума на депозитите в банковата система. С други думи, парите не идват от съществуващите банкови активи. Банката просто ги измисля, без да покрива някаква собственост, с изключение на теоретично задължение на хартия. С развитието на делото, президента на банката, Г-н Морган, свидетелствал. И според личния меморандум на съдията, ищецът - президентът на банката - признал, че в комбина с Федералния Резерв е създал парите и кредитите в своите счетоводни книги. Парите и кредитите за първи път се появили в момента на създаването им. Г-н Морган признал, че не съществувал щатски закон или постановление, което да му дава право да направи това. Законово постановление трябва да съществува и да бъде спазвано, за да е валиден договора. Съдията заключил, че законова основа на делото не съществува. Той също поетично допълнил: „Само Бог може да създава нещо ценно от нищото“. И с това откровение съдът отхвърлил искането на банката за секвестриране, и Дейли запазил дома си.

Значението на това съдебно решение е огромно. Всеки път, когато заемете пари от банка, независимо ипотечен заем или кредитна карта, парите, които ви се дават не са просто фалшификат, те са нелегитимна форма на гаранция. Следователно договорът за задължението е невалиден. Защото банката никога не е имала парите като собственост от самото начало. За жалост такива правни осмисляния са потискани и игнорирани. И играта на вечно преразпределяне на блага и вечен дълг продължава... И така стигаме до истинския въпрос: Защо?

Превод от английски:

Светослав Антонов

Следва продължение:

[Федералният резерв и икономическите кризи](#)

[Международните икономически убийци](#)